

Arrest

nr. 300 910 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder

Op 27 november 2022 werd voor elk van zijn minderjarige kinderen een afzonderlijke aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Belgische grootmoeder.

Op 7 april 2023 werd voor verzoeker beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2022 werd ingediend door:

Naam: A., I.M. Nationaliteit: Armenië [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder A.K.G. [...] en Belgische stiefvader J.G.M.J. [...] in toepassing van artikel 40ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het “ten laste zijn” werden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Attest van het Sociaal Huis namens het OCMW van Zutendaal (dd. 12.12.2022) dat betrokkene, zijn echtgenote, zijn kinderen alsook zijn stiefvader en moeder (referentiepersoon) tot op datum van de opmaak geen steun hebben ontvangen van het Sociaal Huis Zutendaal.*
- *Geldstortingen via ‘RIA naar betrokkene dd. 04.05.2020 (950 EUR), 30.07.2021 (1.945 EUR), 22.10.2021 (965 EUR), 15.02.2022 (600 EUR), 29.06.2022 (965 EUR), 29.07.2022 (850 EUR), 25.08.2022 (1.250 EUR), 21.09.2022 (800 EUR). In 2021 en 2022 samen werd er dus 7375 EUR overgemaakt, wat neerkomt op een maandelijks bedrag van 307,29 EUR/maand.*
- *Attest van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst dd. 18.07.2022*
- *Attest gezinssamenstelling dd. 05.01.2023 waaruit blijkt dat de betrokkene samenwonend is met zijn moeder (referentiepersoon), stiefvader, echtgenote en drie minderjarige kinderen. Uit het administratieve dossier en het attest van het sociaal huis blijkt dat de moeder van de kinderen, H.M., eveneens op het adres van referentiepersoon inwoont, niet-verblijfsgerechtigd weliswaar.*
- *Rekeninguittreksels van de stiefvader waaruit blijkt dat hij maandelijks een pensioen ontvangt van € 3386,26.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het ten laste zijn betreft, werden verzendbewijzen voorgelegd in de periode van 04.05.2020 tot 21.09.2022. Toch kan uit het geheel van het dossier niet blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en daadwerkelijk voor zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin aangewezen was op de hem overgemaakte bedragen. Er werd wat het onvermogen betreft enkel een attest voorgelegd van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst dd. 18.07.2022 waaruit blijkt dat betrokkene conform de beschikbare informatie van de gegevensbank van het staatspensioensysteem niet geregistreerd staat in Armenië als gepensioneerd / als ontvanger van uitkering door ouderdom, handicap, verlies kostwinner en dat betrokkene geen ontvanger/begunstigde van een gezinsuitkering, sociale uitkering of van noodhulp. Uit dit attest kan afgeleid worden dat betrokkene geen staatssteun ontvangt. Het attest sluit echter niet uit dat meneer zelf tewerkgesteld is geweest in het land van herkomst, en zo in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin kon voorzien. Temeer nu eveneens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de Schengenzone is ingereisd met een visum type C en hij ook eerder een

visum afgeleverd kreeg; uit de visumaanvragen van betrokkene dd. 19.09.2018 en 08.08.2022 blijkt immers dat hij economisch actief was. In 2018 bleek betrokkene tewerkgesteld te zijn bij [...]. Uit de visumaanvraag dd. 08.08.2022, vlak voor zijn aankomst naar België op 25.09.2022, blijkt dat betrokkene eveneens tewerkgesteld was, dit keer bij [...]. Betrokkene kan bezwaarlijk stellen voorafgaand aan zijn komst naar de Schengen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens twee maanden later, op 16.10.2022 te stellen dat hij onvermogen is in het land van herkomst, dat hij ten laste is van de referentiepersoon en er reeds van in het land van herkomst sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon. Zowel in het verleden (de visumaanvraag dd. 19.09.2018) als vlak voor de komst van betrokkene naar België, was betrokkene economisch actief. Er werden verder geen stukken voorgelegd met betrekking tot eigendommen/(on)roerende goederen die betrokkene en zijn echtgenote mogelijks hebben/hadden in het land van herkomst noch met betrekking tot inkomsten die betrokkene en zijn echtgenote genereerde(n) in het land van herkomst, hetgeen toch onontbeerlijk is, gelet op voorgaande. Hieromtrent zal duidelijkheid moeten worden geschept. Op basis van wat voorligt kan in elk geval niet gesteld worden dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was, noch kan blijken dat hij van enige steun daadwerkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud, dat van zijn vrouw en drie minderjarige kinderen te voorzien. Verder blijkt dat betrokkene dus gehuwd is met de moeder van zijn kinderen, H.M. . Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene, bij eventueel gebrek aan eigen middelen in het land van herkomst ten laste was van zijn echtgenote, en geenszins van referentiepersoon. Echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden.

Het onvermogen is dus niet afdoende aangetoond. Wat de geldstortingen tot slot nog betreft, dient opgemerkt te worden dat deze niet regelmatig zijn. Zo zijn er bijvoorbeeld helemaal geen stortingen tussen mei 2020 en juli 2021, en tussen 15.02.2022 en 29.06.2022. Gelet op de onregelmaat in combinatie met de economische activiteit van betrokkene kan niet zomaar worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen om in zijn basisbehoeften en die van zijn gezinsleden te voorzien, en dat de stortingen niet voor andere doeleinden zijn aangewend. Op zich hoeft het overmaken van de bedragen immers niet uit te sluiten dat betrokkene zelfstandig - al dan niet samen met zijn echtgenote - in het levensonderhoud voorzorg of hij zelf eigenaar is/was van onroerende goederen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Ten slotte dient ook te worden opgemerkt dat er uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat betrokkene heden zelf tewerkgesteld: hij heeft immers klaarblijkelijk aan de gemeentelijke overheid laten weten dat hij sedert vijf weken aan het werk zou zijn bij een pakjesdienst in Luik (cfr. mailverkeer dd. 05.04.2023 tussen de gemeentelijke overheid en de mutualiteit). Betrokkene is er dus wel degelijk toe in staat in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dat van zijn gezin. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon, zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure; dat blijkt niet het geval geweest te zijn in Armenië, noch in België. Betrokkene is een zelfstandige man die economisch actief blijkt te zijn en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien en dat van zijn eigen kerngezin.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft het enkel betrekking op de situatie in België en niet op de situatie van in het land van herkomst of origine. Uit het dossier blijkt net het omgekeerde, namelijk dat betrokkene klaarblijkelijk aantoonde bij zijn verschillende visumaanvragen tewerkgesteld te zijn en over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in het land van herkomst, en dus geenszins ten laste is/was van de referentiepersoon. In dit kader dient duidelijk eveneens benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Dit gaat ook op voor de echtgenote van betrokkene, die heden niet-verblijfsgerechtigd in België verblijft en klaarblijkelijk onnodig om internationale bescherming heeft verzocht.

Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en niet ten laste is van de referentiepersoon voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Op dezelfde datum werd voor de minderjarige kinderen van verzoeker eveneens beslist tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen werden beroepen ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die gekend zijn onder de rolnummers 293 187, 293 195 en 293 196.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- “- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto:
- Schending van Art. 42 § 1 vreemdelingenwet juncto Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Schending van art. 40ter vreemdelingenwet juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 Oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn

wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter vrw. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ;

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld. ”

2.1.1. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit - geen betekening voor het verstrijken van de termijn

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. “

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12- 2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoeker.

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing binnen de wettelijke termijn van zes maanden ter kennis te brengen aan verzoekers. De bestreden beslissingen werden tot op heden nog niet aan verzoekers betekend door de "gemeentelijke diensten".

"De verzoekende partij noch de verwerende partij kunnen zich in het kader van het voorliggende geschil bovendien dienstig beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar minderjarige Belgische zoon, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Dit blijkt overigens ook niet uit het administratief dossier. Aldus staat het buiten elke betwisting, en wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als ander familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunten met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 Oktober 2017, nr. 239.533)." (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 244.323 dd. 17/11/2020).

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoeker diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

Het kan ter zake niet betwist worden dat verzoeker een gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische moeder, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer.

De stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoeker kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoeker precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfemen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op grond van volgende rechtsprincipes: 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeden aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder.

2.1.1.1. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker:

Inzake de toekenning van een verblijfsrecht bestaan een aantal objectieve verschillen tussen de gezinshereniging met een burger van de Unie of met een niet-statische Belg, enerzijds, en de gezinshereniging met een statische Belg, bedoeld in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, anderzijds.

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België;*
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;*
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.*

Verwerende partij heeft de verplichting om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), meet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfwet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontfangen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen

Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfwet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-1/05, C- 423/12). Volgens die rechtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie, bestaande uit:

- *De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;*
- *Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;*
- *De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;*
- *Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden;*

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"[...]"

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), stellende dat verzoeker blijkbaar in het kader van zijn aanvragen Visum Type C economische activiteiten uitoefende in Armenië bij de navolgende bedrijven [...] en bij [...] en dat er geen stukken voorgelegd werden met betrekking tot eigendommen/(on)roerende goederen en dat verzoeker in het kader van het Armeens huwelijksvermogensrecht eventueel kon aankloppen op de financiële middelen van zijn echtgenote ten einde zich te laten onderhouden, met dien verstande dat hij zelf in staat was om in zijn levensonderhoud en deze van zijn gezin te voorzien.

Verzoeker wenst op te merken dat de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

- *TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.*

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en zijn gezin na hun aankomst in het Rijk, niet meer terug zijn gekeerd naar Armenië. De DVZ bevestigt dit gegeven in de bestreden beslissing.

Verwerende partij betwist evenmin dat verzoeker in Armenië één gezin vormde met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de diverse positieve politionele woonstcontroles dewelke aan het AD zijn gevoegd en ook naar het attest samenstelling van het gezin dewelke tevens aantref baar is in het administratief dossier van verzoeker waaruit blijkt dat verzoeker niet meer terug gekeerd is naar Armenië.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierechten dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd

Verwerende partij stelt zelf in de bestreden beslissing dat er stortingsbewijzen werden voorgelegd gaande van de période van 04/05/2020 tot 21/09/2022.

Het betreft om de navolgende geldstortingen via 'RIA' naar verzoeker gericht dd. 04.05.2020 (950 EUR), 30.07.2021 (1.945 EUR), 22.10.2021 (965 EUR), 15.02.2022 (600 EUR), 29.06.2022 (965 EUR), 29.07.2022 (850 EUR), 25.08.2022 (1.250 EUR), 21.09.2022 (800 EUR). In 2021 en 2022 werd er aldus samen 7375 EUR overgemaakt aan verzoeker, wat neerkomt (volgens verwerende partij) op een maandelijks bedrag van 307,29 EUR.

Verwerende partij ontkent aldus niet dat deze financiële stortingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, doch meent zij dat deze onregelmatig waren en dat er bovendien geen stortingen werden uitgevoerd tussen mei 2020 en juli 2021 en tussen 15.02.2022 en 29.06.2022.

Doch, als verwerende partij zelf tot een mathematisch splitsing overgaat, houdt zij een maandelijkse nettobedrag van 307,29 EUR over en motiveert zij niet waarom dit bedrag niet afdoende zou zijn voor verzoeker om zichzelf en zijn gezin te onderhouden in Armenië en aldus in zijn basisbehoeften te voorzien.

De stelling betreft enkel een subjectieve Stelling van verwerende partij zonder een objectieve toets naar de financiële middelen over dewelke verzoeker diende te beschikken om in zijn basisbehoeften te voorzien in Armenië.

Verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat het netto-inkomen per maand in Armenië zelfs heden gedaald is onder de 369,00 euro per maand.

Het minimum salaris in Armenië bedraagt daarentegen slechts 220,00 euro per maand.

De stortingen door de moeder van verzoeker gericht op maandbasis overtreffen dit bedrag ruimschoots.

Waarom verzoekers niet in staat zouden zijn om met een bedrag (dat het minimumsalaris overtreft) in hun basisbehoeften te voorzien wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd door verwerende partij.

Verwerende partij gaat bovendien voorbij aan het gegeven dat het Attest van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst dd. 18/07/2022 dewelke expliciet het navolgende vermeldt "Tegelijkertijd verklaar ik dat er geen informatie in het systeem "GORTS over u beschikbaar is". Het systeem GORTS duidt op de tewerkstelling systeem in Armenië.

Hieruit blijkt immers dat verzoeker in Armenië ook niet gekend is als werknemer en/of zelfstandige.

Dit attest stelt expliciet dat verzoeker aldus - in weerswil van verwerende partij - ook niet tewerkgesteld was voor zijn aankomst naar hert Rijk. Dit cruciaal element werd ook niet nader onderzocht door verwerende partij.

Verzoekers wensen tevens op te merken dat zij nog steeds financieel en materieel afhankelijk zijn van hun Belgische moeder. Verzoekers beschikken alhier over geen enkele bron van inkomen. Verwerende partij betwist zulks niet en had desnoods hiervoor de nodige verificaties bij de RSZ kunnen verrichten en een loutere vermelding aan of door de gemeentelijke diensten dat verzoeker tewerkgesteld zou zijn

volstaat ter zake niet Verzoeker zou immers klaarblijkelijk aan de gemeentelijke overheid laten weten dat hij sedert vijf tal weken aan het werk zou zijn bij een pakjesdienst in Luik (cfr. mailverkeer dd. 05.04.2023 tussen de gemeentelijke overheid en de mutualiteit).

Er wordt in deze zin geen enkel officieel stuk door verwerende partij aan het AD gevoegd en bovendien dient er te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn 'land van herkomst' afhankelijk moet zijn van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649) en niet in België.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met, zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoeker zouden bedragen in Armenië in de hypothese dat verzoeker tewerkgesteld zou zijn. Verzoeker had hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan verzoeker of zelf objectieve informatie kunnen opzoeken of opvragen.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als zijnde een werknemer zou hebben gefungeerd en dit in strijd met het officieel attest van de Armeense overheid, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien en derhalve afhankelijk was van de financiële steun van zijn Belgische moeder.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoeker niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege zijn moeder. Door zich te gaan pijlen op de inkomsten van de H.M. [...] voegt verwerende partij tevens een voorwaarden aan de wet. Een loutere algemene verwijzing naar het Armeens huwelijksvermogensstelsel volstaat ter zake niet.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was.

Verzoeker werd werkelijk financieel ondersteund door zijn Belgische moeder.

Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden samen met de aanvaarde toestand van onvermogen van verzoeker (zie Attest van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst dd. 18.07.2022).

Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"

Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van zijn Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoeker verwijst expliciet naar de geldstorting, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en - weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent.

Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange periode en de hoegrootheid, van de geldstorting, toch worden de voorgelegde ontvangsbewijzen zelfs niet afdoende bekeken door verwerende partij.

Verzoeker toont bovendien aan dat hij effectief onvermogen is door het attest van Attest van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst dd. 18/07/2022.

De DVZ mag ook een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

- TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verzoeker kan geen Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië voorleggen, aangezien verzoeker hiervoor persoonlijk aanwezig moet zijn in Armenië.

Verzoeker heeft in de bestreden aanvraag zonder meer aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen van Attest van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst dd. 18/07/2022.

- TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 September 2017 in de zaak RvV X / II:

“De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unie burger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen.”

Verzoeker stelt bovendien dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van zijn Belgische moeder.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling

waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

"Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk best reden beslissing werd genomen. " "Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.¹⁷ Dit wordt niet aangetoond door verwerende partij. Zelfs in de hypothese dat verzoeker één maand zou hebben gewerkt als pakje verdeler doet hier geen afbreuk aan gelet op het kortstondig karakter van zijn tewerkstelling. Er liggen hoe dan ook geen officieel stukken voor om dit standpunt te schragen (zoals loonbrieven en/of informatie van de RSZ/FOD).

Verzoeker wenst tot slot te accentueren dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk en vanaf het datum van de ingestelde aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid tot op heden niet gewerkt heeft en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in zijn eigen levensonderhoud en deze van zijn echtgenote en kinderen te voorzien.

Verzoeker heeft geen sociale bijdragen en/of belastingen op het werk betaald in het Rijk.

Inzake de Stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze bepalingen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste "zijn" vevat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogenheid en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt verzoeker dat er in casu een schending is van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- beginsel.”

2.2.1. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 42, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit)

Artikel 42 , § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet binnen de wettelijke termijn van zes maanden aan hem ter kennis werd gebracht en dat hij bijgevolg overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verblijfskaart had moeten krijgen.

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Daargelaten de vaststelling dat niet wordt betwist dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden -verzoeker stelt slechts dat ze niet binnen deze termijn werd betekend- moet erop worden gewezen dat deze bepaling niet voorziet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen of betekend. (RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023).

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de

materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoeker, geboren in 1986, beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische moeder. Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de referentiepersoon haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is dan ook sprake van een zuivere interne situatie, waarop het Unierecht en de uitlegging daarvan door het Hof van Justitie - waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift - niet van toepassing is.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid moet *in concreto* worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoeker erkent overigens uitdrukkelijk dat hij moet aantonen dat hij in het land van herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Verzoeker moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn Belgische moeder, hetgeen minstens impliceert dat hij moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien – met andere woorden onvermogen was - en hij om die reden werd ondersteund door zijn moeder.

De verwerende partij is van oordeel dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, aldus de verwerende partij.

Verzoeker brengt daar tegenin dat de verwerende partij de voorwaarde van het ten laste zijn niet afdoende heeft onderzocht rekening houdend met de voorgelegde bewijsstukken.

Wat betreft zijn vermeende onvermogen in het land van herkomst heeft de verwerende partij vooreerst vastgesteld dat verzoeker enkel een attest van de Armeense Gezamenlijke Sociale Dienst van 18 juli 2022 heeft voorgelegd waaruit afgeleid kan worden dat hij geen staatssteun ontvangt, maar dat niet uitsluit dat verzoeker zelf tewerkgesteld is geweest in het land van herkomst, en zo in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin kon voorzien.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij voorbij gaat aan het gegeven dat dit attest expliciet het volgende vermeldt: “*Tegelijkertijd verklaar ik dat er geen informatie in het systeem “GORTS over u beschikbaar is*”. Hij stelt dat “*het systeem GORTS*” duidt op het tewerkstellingsstelsel in Armenië en dat hieruit dus wel degelijk blijkt dat verzoeker in Armenië ook niet gekend is als werknemer en/of zelfstandige.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat voornoemde zin inderdaad op het attest is vermeld en in de bestreden beslissing niet wordt weergegeven. Evenwel is het blijkens het attest niet duidelijk wat met "het systeem GORTS" wordt bedoeld. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, stelt dit attest niet expliciet dat verzoeker niet tewerkgesteld was voor zijn komst naar België en uit de gegevens van de aanvraag blijkt niet dat hierover enige toelichting werd verstrekt door verzoeker. De verklaring die verzoeker geeft als zou het het tewerkstellingssysteem van Armenië betreffen wat betekent dat hij aldaar niet gekend is als werknemer of zelfstandige is overigens een blote bewering zonder meer. Dit klemt des te meer nu de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat uit verzoekers visumaanvragen van 19 september 2018 en 8 augustus 2022, vlak voor zijn komst naar België op 25 september 2022, blijkt dat hij economisch actief was en over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum afgeleverd te krijgen. Verzoeker laat dit motief ongemoeid. De verwerende partij kon in het licht van dit enige voorgelegde attest dus terecht vaststellen dat het niet uitsluit dat verzoeker zelf tewerkgesteld is geweest in het land van herkomst.

Verder merkt verzoeker op dat, zelfs in de hypothese dat hij als werknemer zou hebben gefungeerd, het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende is om hem en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien waardoor hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn Belgische moeder. De Raad merkt op dat dit andermaal een blote bewering is en stelt overigens samen met de verwerende partij vast dat verder bij de aanvraag geen stukken werden voorgelegd met betrekking tot eigendommen/(on)roerende goederen die verzoeker en zijn echtgenote mogelijks hebben/hadden in het land van herkomst noch met betrekking tot inkomsten die verzoeker en zijn echtgenote er genereerde(n). Waar verzoeker hekelt dat de verwerende partij niet uit eigen beweging heeft geverifieerd wat zijn maandelijkse inkomsten zouden bedragen in Armenië in de hypothese dat hij tewerkgesteld zou zijn en daarbij geen aanvullende informatie aan verzoeker heeft gevraagd of zelf objectieve informatie heeft opgezocht, gaat hij volledig voorbij aan de bewijslast die op hem rust om alle elementen aan te voeren die volgens hem zijn aanspraken rechtvaardigen. De verwerende partij moet op zorgvuldige wijze de in de aanvraag aangehaalde elementen onderzoeken, maar kan niet worden verweten om geen aanvullende informatie te hebben gevraagd. Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven immers niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoeker kan de verwerende partij dus niet verwijten om geen rekening te hebben gehouden met de hoogte van zijn inkomsten -nu deze niet gekend zijn- of met het basisinkomen in Armenië, nu zijn situatie in concreto moet worden beoordeeld. Waar verzoeker verder betoogt dat hij geen attest van het Comité van het Kadaster Republiek Armenië kan voorleggen, aangezien hij hiervoor persoonlijk aanwezig moet zijn in Armenië, is dit alweer een blote bewering die verder geen afbreuk doet aan de bewijslast die op hem rust.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door te wijzen op de mogelijke inkomsten van zijn echtgenote en het Armeens huwelijksvermogensstelsel, kan het bezwaarlijk als onwettig of kennelijk onredelijk worden afgedaan dat bij het beoordelen van de eventuele behoefte rekening wordt gehouden met eventuele inkomsten van de echtgenoot van de aanvrager, met wie hij een gezin vormde en nog steeds vormt.

Gelet op voorgaande motieven kon de verwerende partij terecht vaststellen dat op basis van wat voorligt in elk geval niet gesteld kan worden dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was. Verzoeker toont niet aan dat ze onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Wat betreft het financieel/materieel ten laste zijn van zijn Belgische moeder heeft de verwerende partij het volgende geoordeeld:

"Wat de geldstorting tot slot nog betreft, dient opgemerkt te worden dat deze niet regelmatig zijn. Zo zijn er bijvoorbeeld helemaal geen stortingen tussen mei 2020 en juli 2021, en tussen 15.02.2022 en 29.06.2022. Gelet op de onregelmaat in combinatie met de economische activiteit van betrokkene kan niet zomaar worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen om in zijn basisbehoeften en die van zijn gezinsleden te voorzien, en dat de stortingen niet voor andere doeleinden zijn aangewend. Op zich hoeft het overmaken van de bedragen immers niet uit te sluiten dat betrokkene zelfstandig - al dan niet samen met zijn echtgenote - in het levensonderhoud voorzag of hij zelf eigenaar is/was van onroerende goederen."

Verzoeker hekelt dat de verwerende partij stelt dat de geldstorting onregelmatig gebeurden en in bepaalde periodes ontbraken, hoewel de verwerende partij eerst zelf tot een mathematische splitsing op maandbasis overgaat. Zij hekelt dat de verwerende partij niet motiveert waarom dit maandelijkse

nettobedrag niet afdoende zou zijn voor verzoeker om zichzelf en zijn gezin te onderhouden in Armenië en aldus in zijn basisbehoeften te voorzien, hoewel dit bedrag het minimumsalaris in Armenië ruimschoots overtreft. Verder betoogt dat de financiële steun van zijn moeder wel degelijk noodzakelijk en beduidend was en hekelt dat dit niet is onderzocht, hoewel hij daarvan de nodige bewijsstukken uit het verleden heeft voorgelegd. Hij wijst er daarbij op dat de verwerende partij de geldstortingen niet betwist. Hij stelt dat de verwerende partij niet ernstig kan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet op de lange periode en de grootte van de geldstortingen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de geldstortingen inderdaad niet betwist en tot een maandelijks nettobedrag herleidt, maar verzoeker kan niet worden bijgetreden dat had moeten worden gemotiveerd of dit bedrag volstond om in zijn basisbehoeften te voorzien. De vraag is immers niet of deze financiële steun volstond, oprecht of structureel was, maar wel of deze steun noodzakelijk was voor verzoeker om in zijn basisbehoeften en die van zijn gezin te voorzien. Gelet op voorgaande vaststellingen over het vermeende onvermogen van verzoeker en in het bijzonder de vaststelling over het feit dat hij bij zijn visumaanvragen aangaf economisch actief te zijn, kon de verwerende partij terecht overwegen dat niet zomaar kan worden besloten dat verzoeker daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen om in zijn basisbehoeften en die van zijn gezinsleden te voorzien, en dat de stortingen niet voor andere doeleinden zijn aangewend, zodat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekers bewering dat de geldstortingen van zijn moeder op maandbasis het minimumsalaris in Armenië overtreffen doet geen afbreuk aan het voorgaande. In die optiek kan verzoeker in casu evenmin worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is en het bewijs van regelmatige geldstortingen op zich al volstaat om het ten laste zijn aan te tonen.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld of niet afdoende heeft gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst volstaat om te oordelen dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 40ter juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verwijzing naar verzoekers tewerkstelling in België is in die zin overtoollig, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn kritiek erop.

Het feit dat verzoeker tot slot verwijst dat hij ook in België ten laste is van zijn moeder, volstaat gelet op het voorgaande niet om te voldoen aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden. De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden waar zij stelt:

“Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft het enkel betrekking op de situatie in België en niet op de situatie van in het land van herkomst of origine. Uit het dossier blijkt net het omgekeerde, namelijk dat betrokkene klaarblijkelijk aantoonde bij zijn verschillende visumaanvragen tewerkgesteld te zijn en over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in het land van herkomst, en dus geenszins ten laste is/was van de referentiepersoon. In dit kader dient duidelijk eveneens benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België.”

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS